

[Haunstrup Clemmensen.]

til at følge denne min henstilling. Jeg tror, det vil være nyttigt. Jeg tror, vi må erkende, at hvis vi ikke formår at skabe bedre vilkår for produktionen og for produktionsforøgelse, så er der ulykkeligvis ingen reelle muligheder for indkomststigninger, der virkelig betyder noget — ikke de papirstigninger, som forsvinder i stigende priser og stigende skatter. Kunne statsministeren måske afse tid til at gøre et par enkelte bemærkninger herom, ville det formentlig være værdifuldt og nyttigt.

Jeg spurgte dernæst statsministeren, om der i regeringen var en klar erkendelse af, at der både er udenlandske og indenlandske årsager til de erhvervsvanskeligheder, de beskæftigelsesmæssige vanskeligheder, Danmark er stillet over for. Jeg ville sætte meget pris på, om det klart fra folketingets talerstol af regeringens chef kunne blive understreget, at der også er indenlandske årsager og derved selvskabte danske årsager til de vanskeligheder, erhverv og beskæftigelse i disse måneder er ude for. Med hensyn til den udvikling, der har været i investeringerne, ikke mindst i industrien, og som jeg gav nogle tal for til indledning, som jeg forstod statsministeren ikke ville bestride — det ville også være svært, for det er bl. a. den officielle statistik, der har fremhævet disse ting — ligger det helt klart således, at der er en tydelig nedgangstendens ikke mindst i industriens investeringer. Er det ikke noget af den slags, der må give statsministeren anledning til særlige overvejelser for at se på, hvad årsagerne hertil er? Jeg tror ikke, man klarer det ved at give mulighed for, at nogle hypotekforeninger giver større lån til industrielle opgavers løsning.

Men så var der et andet spørgsmål, som statsministeren heller ikke nåede at besvare. Det var problemet om, hvad man vil gøre for at forøge opsparingen. Regeringen har gjort sig til vane, at den gang på gang spørger oppositionen: hvad er da alternativet til regeringens politik? Må vi ikke for en gangs skyld have lov til at gøre gengæld og spørge: hvad er da alternativet til oppositionens opsparingspolitik, således som den foreligger klart formuleret på folketingets bord? Jeg går ud fra, at statsministeren som økonomisk kyndig må være

ganske enig i, at den danske opsparing er alt for lille i forhold til behovet. Jeg erkender, at opsparingen har været noget stigende årene igennem, men stigningen har ikke på langt nær været tilstrækkelig stor til virkelig at muliggøre den fornødne investering i erhvervslivet. Når regeringen lader sin finansminister blankt afvise oppositionens forslag på disse områder, når oppositionen trods gentagne forespørgsler intet svar får på, hvilke andre midler regeringen vil tage i anvendelse for at forøge opsparingen, så må det vel være her og nu, vi har lov til at spørge, om regeringens chef har nogle oplysninger at give på dette område. Tavshed vil naturligvis også være en oplysning.

Jeg tror, det er et afgørende og et væsentligt spørgsmål, og jeg var ked af, at statsministeren heller ikke ved sin redogørelse for en lang række økonomiske faktorer nåede at få tid til at gøre nogle bemærkninger om renteniveaets udvikling. Det er jo ellers et emne, som statsministeren, også før han blev regeringens chef, har udtalt sig om mange år igennem, og han har forklaret, hvor nært forestående det kunne være ved den ene og den anden lejlighed at få et lavere renteniveau. Det er desværre gået den stik modsatte vej, og derfor vil det måske også på dette område være værdifuldt og nyttigt at få gjort nogle enkelte bemærkninger om rentens højde, om de vanskeligheder, der følger dermed, og om opsparingens muligheder for at blive væsentligt forøget.

Derefter stillede vi fra forespørgernes side nogle spørgsmål vedrørende det klima, som erhvervslivet må arbejde under. Jeg forstod, at statsministeren naturligvis altid ville bestræbe sig på, at der skulle være et godt klima over for erhvervslivet. Jeg vil gerne på ny direkte spørge statsministeren, om det er helt umuligt at forstå, at der i store dele af erhvervslivet i kraft af lovgivningsinitiativer, regeringen i samarbejde med socialistisk folkeparti har foretaget, er en utryghed og en usikkerhed over for regeringens indgreb og indstilling over for erhvervslivet. Vil statsministeren virkelig forlange af et erhvervsliv, at det skal tro på, at man vil føre en fortsat erhvervsvenlig politik, når denne politik på alle de afgørende økonomiske indenrigspolitiske spørgs-